

Endringsforslag under Nr. 6 til samme Paragraf af Samme:

Nyt 4de Stykke:

„Under Snekastningsarbeidet henhøre ogsaa de Arbeider, der ere nødvendige for under indtrædende Toveir at skaffe Snevandet Afløb fra Veien.“

vedtoges uden Afstemning.

Endringsforslag under Nr. 7 til § 18 af Samme:

3die Stykke affattes saaledes:

„Politiet kan forlange, at der, naar Forholdene gjøre det nødvendigt, for Kommunekassens Regning ydes Hjælp til Postens Fremførelse, ligesom at der, hvor det paa Grund af udlagte midlertidige Veie eller andre særlige Forhold anses for nødvendigt, etableres Baghold (til Assistance for Posten eller Andre).“

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa fattes Lovforslaget i dets saaledes ændrede Skikkelse under Forhandling.

Breinholt: Jeg agter at stemme imod Lovforslagets endelige Vedtagelse til Lov, og min Begrundelse heraf skal jeg gjøre saa kort som mulig, saa meget mere, som jeg ikke agter at opfordre Nogen til at følge mit Exempel. Jeg erkjender, at Loven i dens nuværende Skikkelse paa ikke saa Punkter frembyder adskillige og ikke ganske uvæsentlige Forbedringer og navnlig tilveiebringer en større Klarhed ved, at mange af de nu stærkt spredte Bestemmelser blive samlede i eet Lovgivningsarbejde. Men i § 3, sidste Stykke, indholdes der en Bestemmelse, der efter min Formening vil, — om end ad Omveie — ganske som det nu er Tilfældet med Veiarbeidet, bevirke, at Snekastningsarbeidet in natura herefter lidt efter lidt vil gaa over til at blive udført for Kommunekassens Regning. Denne Overgang staar efter min Opfattelse i mindre god Samklang med Landkommunallovens § 17, hvori der gives Kommunen Ret til at lade Pligtarbeidet in natura udføre for Kommunekassens Regning, dog med den eneste og udtrykkelige Undtagelse, at den almindelige Forpligtelse til at forrette Snekastningsarbeidet in natura ikke kan forandres. Der forandres den. Jeg veed vel, at Landkommunalloven er ikke nogen Grundlov, saa der er Intet i Veien for at gjøre det; men jeg finder mig i og for sig mindre tiltalt af, at en Bestemmelse i en saadan Ho-

vedlov uden videre omkalfatres. Ved Siden af har jeg en principiel Utilbøielighed til at være med til at omlægge Byrder, og det gamle, velskændte og tilvante Byrder, fra Nogle til Andre, der dets Stet ikke have baaret dem, dels langtfra have baaret dem i et saadant Omfang, som vil ske, naar Beskostningen skal udredes af Kommunekasserne. Jeg har selvfølgelig i Udvalget søgt at bringe denne Bestemmelse hen til, at den kun gjaaldt i saadanne Tilfælde, hvor det dreiede sig om Veistrækninger, hvis afvises Beliggenhed eller andre særlige stedlige Forhold gjorde det hensigtsmæssigt og billigst at lade Snekastningsarbeidet udføre ad denne nye Veie; men at det derimod ikke nogensinde skulde være Regel, at Kommunerne skulle have Ret til at gaa frem paa den Maade. Det lykkes mig ikke at finde den fornødne Tilslutning, vel nærmest paa Grund af, at man ikke troede, at denne Bestemmelse vilde finde nogen videre Anvendelse. Jeg vilde ønske, at denne Tro, i Fremtidens Praxis maa vise sig at være sand, men da jeg frygter, at dette ikke vil være saa, tillader jeg mig at stemme imod dette Lovforslag.

Indenrigsministeren (Singerlev): Jeg vil blot gjøre en kort Bemærkning. Det ærede Medlem omtalte ganske rigtig, at i Landkommunalloven var det forudsat, at man ikke ved administrative Bestemmelser kunde gaa over til at forandre Snekastningspligten, give den et andet Grundlag. Men naar det ærede Medlem deraf vil udlede en Tendents hos Lovgivningen, som det ærede Medlem, efter hvad der forekommer mig, med det Samme betegnede som den, at man skulde blive staaende ved det Tidligere, saa maa jeg sige, at det tror jeg ikke er rigtig. Der kan udledes af den Bestemmelse i Kommunalloven, at her er et Forhold, som den overordnede Kommunalbestyrelse, Indenrigsministeren, ikke administrativt kan omordne, men der er ganske sikkert ikke tænkt paa, at det skulde være et Forhold, som der ikke burde lovgives om. Man kan sige, at Landkommunalloven netop henviser til, at dette Forhold ordnes gennem Lovgivningen. Der har jo været Forslag fremme til en Ordning ved Lovgivningen, og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem ikke er ubefendt med dem, navnlig et, som blev fremsat i 1873; det ærede Medlem vil erindre, at der deri var langt stærkere Tendents til at gjøre Licitationarbejde til det Principale og Naturalarbejde til det Subsidiaire. Det har foreliggende Lovforslag stillede, som det var foreslået, Naturalarbeidet i første Række og Licitation i anden, og ved den Vedtagelse, som